

עֲנִיִּים

נשענים אל הקיר בדמי פְּרָנִים
 עֲנִיִּים זְנִיִּים שְׁקִטִים וְעָנוּיִם
 ואור כאור הנפל מכוֹכְבִים
 על פְּנֵיהֶם הַנִּשְׁגָּבִים וְהַקְרִים.

כְּשׁוֹמְרֵי שְׁלוֹת־סִבִּיב הֵם נִצְבִּים, -
 וְכֵנֵעַ עֲשִׂיבֵי־קִיץ עֲלֵי־כְרִים
 רַק שְׁפָתָם תָּנֹעַ, תִּסְפָּךְ הַצְּאִי־דְכָרִים
 וְתִסְפָּךְ תִּמְעָרְךָ נִכַח פְּנֵי־הָעֵבִים.

נִפְרָחֵי־בְצִיר קִמְלֵי, אֲצַבְּעוֹתֶם
 תִּצְהַבְנֶה, קוֹפְאֵי־תַחְתָּם הֵם מְצַפִּים
 לֹא אֵל נִדְבַחְךָ: מַחְפִּים הֵם לְמוֹתָם.

יש נדמה לו, כי אלוהים מקרבות,
כי קדושי-אליו הם גבוליי-קטנות
בגדודו עתה עומק כסרעמים.

תבל הפלכה

לא ריבוכים אטור מכל תעלה,
 ועת רדעליל על ראשי הקרה -
 תמבל, זו בערה שחורת-נקרה
 לנפשי יומם, סקר לי אזי נקרה.

נמלכה בגניח-הכלת גדר תיחלה,
 תכמי שאזר לו על-דרכו נקרה
 סרעש נפשי, קריאות-אשר תקרה -
 ונמשקה אליו מניא-שקלה.

תחוקה תבל בה תבועת, גמוקו
 גאינות-מלכות תגין גי סארה
 ודבר לא-יבן שר גה דוק, שר גה...

קול תשיי ימשך על-הוף זרע
 קליש, אף היא כמו תבוו לתלוקם,
 גלי-תרוף תענה, תרעס אף תרום.

הדי־עבר

קול־תמיד ילונג,

בלות את־הדוד על נצרה מתת

וקבר לי בעיר ובדקמת פרור,

לציון שמש־אש ולאור־בת חננרי:

כל הנה עצם, הכל דבר הראיטור

דברים רבי־שקט

כי אתע - יש צץ יהום יחסם שקבילי,

ופתאם וצמרתו דבר משיחה:

לא אָזכר איסוה - נאולם ראיתיד...

בעולם אחר לנס דבר דצדילי.

ושואל תרגל־שורי

דקדרות ערבי־קנין מלב־קמה:

התזכר עודו התזכר, אח ומודעו

בארץ־קדומים אין צרוך להודת,

אמרנו שיר גם שנינו, שיר־נשמה.

קול־תמיד ילונג,

קלוזת את-הדוד צל נצרה מטה.
ותבר לי בעיר ובדממת פרוז,
לצין שמש-אש ולאר-בת חנוכה:
כל היה עצם, הכל בבר קראיתו

הפגס

דוקם תאבל בקצה סמקת,
 לילה לילה נונה תבקר.
 הכל תשמע תראה הכל,
 סגסג בודד, סגסג חנורו

תראה נצרה מוכרה בקרת,
 שקחתאל ושכחת-אהבת,
 חסן רב גמגמ-חמלת,
 פגס-אב, אמה קלרת.

תשמע דמקת, פי תחלונן
 אל פי הביש יום את שקרת,
 רמז-כוכב סתומים תסתור,
 רמז-יגון, יגון על-נברא.

ומשמע הלך צדי
 אץ ונחפו אל הקנחתה
 תצוד עצב זמל-ימו -

ונצנצים: הקטוף.

והתפוצץ להב-אשף.

כמו אל-צצמו דם: יהננס,

כמו לצצמו: החפץ לאיר,

והלמט אז, הפנסו

נגהי-בקר הנף חולם -

והציל המשעמם סביבך.

נחרת-שומר, נכתת-עלבים -

מה אבלה היא הנבחהו

אולם שוא הוא, שוא הלוקף:

בקר בא - ואתה מדעך--

רק עם-לילה תשוב לאור,

פנס בודד, פנס נדח!

דמדומים

שהו ישהו דמדומי-הערב
 גם בגנזים הם גנזים ולא-גנזים.
 צינם - תלונה דוקמת: את-עלבון
 שקש מתה הם תוקצים...

תלל-תכל ימצאו אנחה
 באנחת-עונב. אט בוקעים ועולים
 קינת-צפור, תאנחת-צפרדע
 עם ודוי-תרגלים...

אך תצמי דמדומים אחרים.
 אשר מתו בקרם נוקדה:
 הם דמדומי-הלב ששא נגלו -
 ובאשר אבדו אבדו.

במעוף-רנע הם רבי-הנמלאות
 ובציליל קלא גיל ומכאובים.
 ומי יגיד, אל-מה הקה רוקזים,
 עלבון-מי הקה תוקצים?

רחמים

במצות-ליל יצאה נפשי ותתיצב ברעדה
ברחוב אצם ואפל שבקצוני הנרדף.
וכאחות מפילה את תחנתה בעד אה
אל שמי-אלים רחוקים גשם נשאה את ידה.

יצאה לחש רב לחש, בקשה בעדי ומצמיד
אל מדינו את אחי, יצן הוא אינו הוא.
לגורלו וכל גאלו בכו אף-אקם ובכו
אסיר, אסיר הוא אחי – נאת בקליו מי יתירו

חולה, חולה הוא אחי – ואי רפאות למצוה
יוקם ישאף על-נשוא, לילה יתאו ליום.
יבג וישחק גם-יחד – וקבר אין בו מתום,
יירא מנת ויבקשו – ומה-יניה בקצוד

חרץ לשון לנפשי קלב גודד מזה-רעב
חילון קבוי גה נצץ עין דומיה ודני.
נפשי רחמה גם-שניהם – ובהתפצל עלי
חננה קולה גם-פעדם ובצעד עולם ונקאיו...

בוקטורנה

קול באפל - מחזה נקיח

קרד שעון, מתאם שגר

לבידומיה -

רשיר דברי:

אחת, שמים, עד שמים-עקרת...

קטר פמיו, שעות יום עבר,

ער בגליקים קאב יום קלו

מתים קבר

קול אצלולו:

אחת, שמים, עד שמים-עקרת...

קשב רמות קשבון-אימות.

קשבון נקשו קצנקה.

שירת יום מת

ער עד-תקא:

אחת, שמים, עד שמים-עקרת...

צלי-הסוף, נחשת-קלי,

זמן רב זלל, עד בְּדַמְמָה

נָמַל קָלָה.

זמן רב שָׁמַע

לְבִי קְרוֹז, קְרוֹז שְׁתִּים-עֶשְׂרֵה...

